

voor het eerst beproefd. Fresco's, die hem te Subriaco in het klooster Sacre Speco (vestibule) worden toegeschreven, zijn misschien wel door een Umbriër geschilderd, maar zeker niet door Melanzio.

De gewichtigste Umbrische schilders uit dezen tijd zijn de beide hoofdmeesters van Perugia: Benedetto Bonfigli († 1506) en Fiorenzo di Lorenzo († 1522—'24). De eerste is geheel vrij van den invloed van Alunno, maar niet geheel vrij van dien van Benozzo Gozzoli. Het vroegste bericht over zijn werkzaamheid is van 1445, in welk jaar hij een contract voor een nu verloren altaarstuk afsloot. In 1450 stond hij een poos lang in dienst van paus Nicolaas V, nadat Fra Angelico en Gozzoli voor dezen gewerkt hadden; maar te Rome is niets meer van hem aanwezig. In den herfst van 1453 was hij weder te Perugia terug. Toen was zijn naam reeds gemaakt.

In 1454 kreeg hij opdracht de kapel van het „Palazzo Pubblico”, het stadhuis, voor de helft met fresco's te versieren. Den 11en November 1461 werden deze door Fra Filippo Lippi opzettelijk daartoe uit Florence ontboden, beoordeeld en getaxeerd. Dit was in Italië gewoonte tot diep in de XVIIe eeuw toe. Het doel was zich te overtuigen, of het geleverde werk inderdaad den in het contract genoemden prijs waard was. Werd de waarde geringer bevonden, zooals maar al te dikwijls voorkwam, dan was de besteller ook niet gehouden meer te betalen. Dat concurrentie hierbij vaak kwade parten speelde en dat zel's twisten voorkwamen, spreekt van zelf. In dit geval echter luidde de uitspraak onverdeeld gunstig en eervol, zoodat nog denzelfden dag het contract ook voor de tweede helft van het werk door de partijen werd getekend, in tegenwoordigheid van Lippi.

Al had dus Bonfigli reden om tevreden te zijn en welgemoed, zoo vorderde toch het werk uiterst langzaam. In 1477 wordt nog een betaling vermeld voor zeker gedeelte

dat toen voltooid was; maar toen de meester in 1496 zijn testament deed opstellen, was de kapel nog niet gereed, en zelfs bij zijn overlijden, tien jaar later, bleef er nog een wand onbeschilderd. Zoo vulde deze bestelling een heel kunstenaarsleven!

Deze uiterst langzame voortgang heeft de legende doen ontstaan, dat Lippi de fresco's der eerste helft naar het oordeel van Bonfigli veel te laag zou hebben geschat. De meester staakte! En zijn verbolgenheid luwde vooreerst niet. Als hij dan om het contract na te komen het werk, nadat een jaar of acht verstreken waren, weder opvatte, zou dit met wrevel en tegenzin zijn geschied. Vandaar dat hij er nooit mee gereed kwam. Dit sprookje, door Vasari, met zooveel andere sprookjes, in de wereld gezonden, werd trouw geloofd, tot eerst onlangs de bescheiden aan het licht kwamen, die het afdoend logenstrafden *). Niet verklaren de documenten evenwel, — wat het sprookje zoo gereed toelichtte, — waarom Bonfigli met het werk zoo eigendunkelijk treuzelde, dat hij meer dan een halve eeuw noodig had om het niet gereed te krijgen.

Deze fresco's uit de „cappella de priori” zijn hoewel zeer beschadigd, bewaard gebleven. Zij moesten evenwel worden afgenomen en zijn nu in de stedelijke pinacothek te Perugia ondergebracht. Vier velden behandelen het leven van den H. Lodewijk van Toulouse: diens bisschopswijding, twee wonderen door hem verricht, en zijn uitvaart (afb. 15). Vier andere velden vertoonen voorvallen uit de „vita” van St. Herculanus: beleg van Perugia door Totila, koning der Gothen, de heimelijke begrafenis van den heilige en de beide translaties van zijn gebeente. 't Mag hier vermeld worden, dat de muurvlakken, welke Bonfigli onbeschilderd had gelaten, in het eind der XVIe eeuw werden voltooid door den Vlaming Hendrik van den Broeck, uit Mechelen, die

*) Dr. Walter Bombe, *Geschichte der Peruginer Malerei*. (Berlijn 1912); ook voor de verdere gegevens zie aldaar.